

[Gert Petersen.]

virkelig grund til at minde om, hvad Harmel sagde, da forhandlingerne begyndte, nemlig at ansøgerstaterne måtte acceptere traktaterne og disses politiske formål, alle beslutninger, af hvad art de end måtte være, som er kommet til efter traktaternes ikrafttræden, og de retningslinjer, der er valgt med hensyn til udviklingen.

Hvad er det for retningslinjer, der er valgt med hensyn til udviklingen? Ja, hvis vi nu tager udenrigspolitikken, er der jo vedtaget, udarbejdet en såkaldt Davignon-rapport. Denne Davignonrapport er ikke bare noget, som nogle embedsmænd har skrevet sammen, det er noget, som Ministerrådet har ophøjet til beslutning. Den falder altså ind under det, som Harmel talte om: beslutninger, der er kommet til efter traktaternes ikrafttræden, og retningslinjer, der er valgt med hensyn til udviklingen. Davignonrapporten er en beslutning, truffet af Ministerrådet, som falder ind under disse kategorier; og hvad læser man i Davignonrapporten, altså i denne beslutning fra Ministerrådet? Der læser man:

„Den anden konstatering er, at iværksættelsen af den fælles politik, der allerede forfølges, eller som er ved at blive udformet, kræver en tilsvarende udvikling på det egentlige politiske område med henblik på at føre det tidspunkt nærmere, da Europa kan udtrykke sig med én stemme.“

Hvis hr. Poul Dalsager vil fastholde, at han er modstander af en Ministerrådsbeslutning, ja, så spiller man altså fra regeringspartiets side enten et dobbeltspil med Ministerrådet, eller også spiller man et dobbeltspil med folketinget. Jeg ved ikke, hvordan de øvrige markedspartier stiller sig til den sag, det må de gøre op med sig selv. Men kendsgerningen, sandheden er, at det er besluttet inden for Fællesskaberne, at man skal derhen, hvor Europa, og det er netop derfra, udtrykket stammer, taler med én stemme.

I samme Davignonbeslutning, som jeg hellere vil kalde den, fordi ordet rapport er noget misvisende, siges der også:

„De europæiske Fællesskabers aktuelle udvikling pålægger medlemsstaterne nødvendigheden af at udbygge det politiske samarbejde og i en første fase . . .“

— det er altså ikke engang noget, som man udsætter til en fjern fremtid —

„ . . . at skaffe sig midlerne til at harmonisere deres synspunkter på den internationale politikks område.“

Det turde egentlig være klar tale, og det er forbløffende, at det ikke i højere grad indgår i debatten herhjemme. Det er forbløffende, at man stadig væk tenderer til at gøre Fællesskabet til et spørgsmål om kvægstøttinger, og hvor meget smør vi kan sælge, osv. Det er langt mere. Det er også et tæt politisk, herunder udenrigspolitisk, samarbejde, og jeg kan bebrejde Fællesskaberne meget, men jeg skal ikke bebrejde Fællesskaberne, at de prøver på at skjule det, for det gør de ikke. Det er andre her i landet, som har dæmpet den side af sagen ned og kun ofrer ganske få linjer på den.

I henhold til Ministerrådets beslutning, hvorved man ophøjede Davignonrapporten til beslutning, er der blevet holdt indtil nu 3 udenrigsministermøder, og dér er det jo ikke 10-landemøderne, der er interessante, det er 6-landemøderne. 10-landemøderne er noget, der følger efter som rosinen i pølseenden; det er sådan en orientering, man foretager over for de fire ansøgerlande, efter at man selv har holdt flere dages intime møder mellem de 6 medlemsstater og deres udenrigsministre.

På disse udenrigsministermøder har man drøftet spørgsmål som Mellemøsten. Der eksisterer nogen tvivl om, hvorvidt der blev udarbejdet en fælles stillingtagen til Mellemøsten. Ifølge Fællesskabernes eget informationsorgan udarbejdede man faktisk en fælles stillingtagen. Man har drøftet spørgsmålet om, hvordan Fællesskabet skulle stille sig til den europæiske sikkerhedskonference, og man har drøftet en række andre udenrigspolitiske spørgsmål.

Man har gjort det helt klart, og det fremgår af Davignonbeslutningen, at alle spørgsmål, som vedrører udenrigspolitik overhovedet, kan rejses, og at de kan rejses på initiativ af blot én udenrigsminister, af blot én stat, hvis det ønskes. Og det er også det, man har gjort den danske regering opmærksom på, der altså ønskede at få taget nogle forbehold med hensyn til sikkerhedspolitikken.

Når man arbejder på disse udenrigsministermøder, så arbejder man på basis af ind-